

ปรีศนาธรรมของหลวงปู่ขาว

แก้โดยหลวงปู่จันทา ถาวโร

โพสท์ในลานธรรมเสวนา กระตุ้ที่ 008706 - โดยคุณ : อติ [3 พ.ค. 2546]

เนื้อความ :

ผม (หลวงปู่จันทา ถาวโร) อยู่กับครูบาอาจารย์ คือหลวงปู่ขาว ท่านสอนอย่างไรก็ประพฤติอย่างนั้น ท่านว่าบาปก็บาปจริง จงละ ท่านว่าบุญก็บุญจริง ก็ประพฤติปฏิบัติ ท่านสอนให้ไม่ให้ห่วงอาลัยในชีวิตสังขาร อย่าเพ่งยึดถือมากเกินไปนะ จะเป็นเครื่องผูกมัดให้หลงในภพชาติสังขาร ยึดถือเพียงแต่ว่าเป็นปัจจัย เครื่องอาศัยชั่วคราว ร่างกายนี้เป็นโรงงานใหญ่ เราคือใจเป็นเจ้าของ สำหรับที่จะทำงานหาผลรายได้ คือบุญกุศล มรรคผล ธรรมอันวิเศษ เกิดขึ้นจากโรงงานใหญ่นี้ทั้งนั้น

๑. ไฟร้อนจะนอนเย็น ไฟเย็นจะเจ็บร้อน ภายหลังจะคืนตาย

ท่านสอนบ่อยนะ นั้นแหละก็พิจารณาปัญหานี้ว่า - ไฟร้อนจะนอนเย็น โอ้ ... หมายความว่า ให้รีบประพฤติปฏิบัติ ทำคุณงามความดี อดนอนผ่อนอาหาร เผลอเผลอให้เราร้อน ทั้งวันคืน ไม่หวั่นไหวต่อร้อนหนาวและหิวกระหาย ที่นี้เมื่อจิตสงบลงไปได้ขณิกะ ก็ดี อุปจาระก็ดีนะ หรือเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรก็ดี ก็นอนเย็นสบาย หิวกระหายก็ไม่มีก็นอนเย็นสบายดี

นี้แหละ จะนอนเย็น เมื่อความตายมาถึงก็นอนเย็น เย็นใจ แม้กามันจะร้อนก็เรื่องของกาย แต่ใจนั้นมันเย็น ใจเย็นอยู่กับพุทโธ ธัมโม สังโฆ อยู่กับคุณงามความดี ที่ได้ทำไว้นั้นแหละ จึงเรียกว่า จิตเต อะสังกิลิฐเฐ สุคะติ ปาฎิกังขา เมื่อจิตฝึกฝนอบรมได้ดีแล้ว สุกคิเป็นทีไปเบื้องหน้า โดยไม่ต้องสงสัย - ไฟเย็นจะเจ็บร้อน ภายหลังจะคืนตาย เป็นผู้ประมาทอยู่นะ ประมาทไม่เร่งทำความเพียรนั้นแหละ ผลัดวันปันเวลาอยู่เสมอ ฉะนั้นเมื่อไฟร้อนมาถึงภายหลังจะคืนตายคือว่า ความเจ็บไข้ได้ป่วยมาถึงจะคืนตาย หรือเหตุเภทร้ายเกิดขึ้นเผชิญหน้า มีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นก็จะคืนตาย ไม่มีสติปัญญาแก้ตนออกจากของชั่วช้าลามกได้ นั้นแหละจะคืนตาย

ฟังธรรมะบทาบทนี้แล้วก็พอใจ ตั้งใจทำความเพียรอยู่เป็นนิจ นี่เป็นธรรมที่หลวงปู่ขาว ท่านสอนอยู่เป็นนิจ

๒. ธิปพายเรือ ตะวันจะสาย ตลาดจะวาย สายบัวจะเน่า

ธิปพายเรือแม่ ธิปพายเรือพ่อ ตะวันจะสาย ตลาดจะวาย สายบัวจะเน่า ธิปพายเรือท่านพูดเพียงแค่นั้น ท่านก็ไม่แปลให้ฟัง ที่นี้ ก็มาทำความเพียร เมื่อจิตรวมลงไปนั้น ถึงอุปจารธรรมแล้ว ตั้งมั่น ก็กำหนดถามผู้รู้คือใจ นั้นแหละ

ธิปพายเรือ ได้แก่อะไร

ตะวันจะสายได้แก่อะไร

ตลาดจะวาย สายบัวจะเน่าได้แก่อะไร

พระธรรมพูดขึ้นที่หัวใจว่า ธิปพายเรือ คือ ธิปเดินจงกรม เดินภาวนา ยืนภาวนา นั่งภาวนา ออกนอนผ่อนอาหารพิจารณาธาตุขันธ์ น้อมลงสู่ไตรลักษณ์เห็นแจ้งประจักษ์ทุกเมื่อ จิตจะรวมลงสู่ภวังคภพอันแน่นแฟ้นแล้วเห็นของจริง อะไรบ้าง อยู่ในตลาดนี้ ร่างกายนี้ เปรียบเหมือนตลาดนั้นแหละ มีทุกอย่างทุกประการ ธิปขายของ ธิปรื้อถอนของออกจากใจ คือกิเลส เมื่อเก็บเอาได้แล้วนั้นแหละ เป็นผู้ขายของขาด ถึงไม่หมดก็แปลว่าขาดนั้นแหละ ธิปพายเรือ

ตะวันจะสาย คือมันจะแก่ นั้นแหละ ธิปทำคุณงามความดี ร่างกายนี้มันจะแก่

ตลาดจะวาย สายบัวจะเน่า ก็คือ ตาย ร่างกายเปรียบเสมือนสายบัว วายคือตาย สายบัวมันก็เน่า เปื่อยเน่าเท่านั้น เมื่อถึงสภาพเปื่อยเน่า แล้วก็ไม่มีอะไรเป็นของ ๆ เราแท้

นี้แหละปัญหาธรรมของจริง ที่นักปราชญ์ท่านสอน คือ หลวงปู่ขาวนั้นแหละ ผมจำได้แล้วที่เร่งทำความดีอย่างนั้นไม่ลดละ ก็สบายนั้นแหละ

๓. บ้านใกล้ครั้ง ย่อมครั้งไม่แดง นอนตะแคง ผิงแดดไม่อุ่น สวดจุ่มกุ่มมือจุ่มไม่ถึง

นี่ท่านก็พูดบ่อย "แปลว่าอะไรหลวงปู่ ? ""ไปภาวนาแปลเอา แปลให้รู้แล้วมันจี๋ เกียจจี๋ร้าน ทำความเพียร มันไม่สิ้นสงสัย " ผม(หลวงปู่จันทา) ก็เร่งความเพียรอย่างนั้น นั้นแหละออกนอนผ่อนอาหาร จิตรวมสู่ขณิกสมาธิได้ เย็นกาย เย็นจิต จิตลหุตา จิตเบา กายลหุตา กายเบา นั้นแหละ อันนี้เป็นผลรายได้จากการเจริญความเพียร

โอ้... การเจริญธรรมผู้ประกอบให้ทุกข์เกิดขึ้น นี่จะเป็นผู้เห็นธรรมได้ ผู้ใดทำ
ความเพียร ดิศุข ไม่เห็นธรรมนะ

ผู้ใดทำความเพียร เอาทุกข์เป็นอารมณ์ของสติ เป็นอารมณ์ของใจ เผากิเลสให้ใจเรา
ร้อน อย่างนั้น จะเห็นความเป็นไปในธรรมทั้งหลายนั้น ก็เลยกำหนดถามผู้รู้คือใจนี้
แหละ

บ้านใกล้ครั้ง ย่อมครั้งไม่แดง ได้แก่อะไร ?

ได้แก่ เราเป็นชาวพุทธ ถือศาสนาพุทธนั่นแหละ แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติตามพุทธ
ถือเลย ๆ แต่ไม่ยอมประพฤติปฏิบัติตาม ก็เลยไม่รู้ธรรมเห็นธรรม ไม่เป็นไป จิตก็ไม่ได้
บรรลुธรรม ไม่ได้ดีมีรสของความสงบ พระโศดาปัตติผล พระสัททาคามีผล พระ
อนาคามีผล พระอรหันต์ ไม่มี ไม่เกิดขึ้น นั่นแหละ มีแต่กิเลส เผาใจให้เราร้อน อันนี้
เรียกว่า ย่อมครั้งไม่แดง

นอนตะแคง ผิงแดดไม่อุ่น นี่ได้แก่ ผู้ขี้เกียจขี้คร้าน สะสม คุณงามความดีใส่ตนไว้
ไม่เจริญธรรม เมื่อความเจ็บไข้ได้ป่วยมาถึง ความตายมาถึงแล้ว หากความสุขอะไร ไม่มี มี
แต่ความเร่าร้อนเกิดขึ้น เผากายเผาจิตให้เราร้อนทั้งวันคืน นั่นแหละ ได้ชื่อว่านอน
ตะแคงผิงแดดไม่อุ่น

จะไปในอนผิงแดด มันก็ไม่อุ่น มีข้าวของเงินทองมากมาย กายกองจุเมฆ มันก็ไม่มา
ช่วยเหลือให้อบอุ่นได้ มีแต่เราร้อนกระวนกระวาย หิวกระหายอย่างนั้น

สวดจุ่มกุ่ม มือจุ่มไม่ถึง ได้แก่ ลาภยศสรรเสริญสุข ฝ้ายโลก เขาได้เป็นนายร้อย
นายพัน นายพล ข้าหลวง นายอำเภอ ตลอดจนนายกรัฐมนตรี ผู้นำของชาติ ประมุขของ
ชาติ นั่นแหละเขาได้กัน เราก็ไม่ได้ เพราะบุญน้อยวาสนาน้อย พลอยรำคาญ เล่าเรียน
แล้วก็ไม่ได้

ฝ่ายทางธรรม เขาได้เป็นเจ้าของฟ้าเจ้าคุณตลอดจนสังฆราช ประมุขของศาสนา อยาก
ได้แล้วก็ได้ ที่นี้ทางฝ่ายธรรมเข้าไปอีก พระโศดาปัตติผล พระสัททาคามีผล พระ
อนาคามีผล พระอรหันต์ผล ก็ไม่ได้ไม่ถึง นั่นเพราะเหตุใด ? เพราะความขี้เกียจขี้คร้าน
ไม่สะสมบุญกุศลใส่ตนไว้ ไม่รับแรงบันดาลใจอินทรีย์ธรรมให้แก่ ไม่บำเพ็ญบารมีธรรมให้
เกิดมีขึ้นในตน เป็นผู้ดิศุขลืมนตน ประมาทท่องเที่ยวเกิดดับภพน้อยภพใหญ่ โอ๊ย...เขาผู้

หมั่นขยันนั้น เขาได้ กันสนั่นหวั่นไหว เราก็ไม่ได้ เพราะเราเป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน ขี้เซา
เหงาอน ครูปาอาจารย์ท่านแนะนำพร่ำสอนอย่างไร ก็ไม่ยอมทำ ทำได้แต่ความขี้ นั่น
แหละความขี้ทำได้ แต่ความดีทำไม่ได้ ผลสุดท้ายก็อับอายขายหน้าเอาแต่ความขี้วอด
เขาทั้งนั้น ไม่ดี

จากหนังสือ*** 80 ปี หลวงปู่จันทา ถาวโร***

จากคุณ : อติ [3 พ.ค. 2546]